Gemeente van onze opgestane Heer Jezus Christus,

Vorige week met Palmpasen schetste ik de **donkere wolken** achter de heuvels van Jeruzalem.

Op Goede Vrijdag lazen over het overlijden van Jezus: '**en het werd donker'**.

Het waken in de tuin van Getsemané na de pesachmaaltijd
vindt plaats **in de nacht**,
en ook in de etmalen daarop **bij het graf** wordt er gewaakt, in het donker.

En vanochtend **als de vrouwen naar het graf** gaan, doen ze dat in alle vroegte. De Paasmorgen breekt door in alle vroegte, in de schemering. Nog voor het eerste zonlicht doorbreekt.

De **wortels** van de opstanding van Pasen liggen dus in het donker: in het lijden, in het uithouden, volharden.

De nacht: de **eenzaamste**, moeilijkste tijd voor wie niet slaapt:

Het is Stil.

Alleen in het donker **ontsteek je licht**, rijgen je woorden zich aaneen tot gebed.

'sNachts overvalt ons de twijfel, de vragen, het piekeren.

Het is avond en de nacht zal komen, de nacht van de bittere beproeving en angst.

En toch is dat het vertrekpunt van de Paasmorgen.

In het donker kunnen we het licht nog niet ontwaren.
Ons zicht is nog troebel.
Wordt het wel morgen??

Nu kijken we nog in een wazige Spiegel.
Nu is mijn kennen nog beperkt.

Durven we te vertrouwen?
Te vertrouwen dat er weer licht zal komen?

Pasen leert ons met dat we met **andere ogen** moeten kijken, met ogen van geloof.

Als we in alle vroegte van de paasmorgen met de vrouwen op weg gaan, zien we iets **soortgelijks**.

Ze kijken, maar zien het niet.
In de grondtaal staat er 'parakupto': ze zien **onvolledig**. Trekken hun conclusies.

Een leeg graf.

Maria ziet, maar **begrijpt** het niet.
Ze ziet **kortzichtig**, en trekt haar conclusies:
Het zal vast wel zo zitten,
dit zal er wel aan de hand zijn.

Hoe vaak gebeurt niet iets **soortgelijks** in ons eigen leven.
Dat we 'het **niet meer zien zitten**', vast zitten.

Iets, of iemand, een teken nodig om ons eruit te halen. Om een nieuw perspectief te geven. We kunnen het niet alleen.

Het is als in de beginregels van het lied Hoor maar ik kan niet horen (323) van Huub Oosterhuis, elk couplet begint met een andere horen:

Hoor maar ik kan niet horen.

Hoor maar ik wil niet horen

Hoor roept Gij in mijn oren

Ook in ons **geloofsleven** zitten we soms vast.

Heer ik geloof, kom mijn ongeloof tegemoet.

We zitten **vast** in het geloof van onze jeugd.
Het is als een jas die niet meer past.

Durven we die te openen? Te onderzoeken, en nieuwe geloofsgrond te ontdekken?

Alleen is dat uiterst moeilijk.

Ga je op weg of laat je het erbij zitten?

Maria laat het er niet bij zitten, ze gaat op weg, deelt haar twijfels met Petrus- en **samen** gaan ze weer terug. Op zoek.

Eén is maar alleen, je eigen tunnelvisie.
Durf je de confrontatie aan te gaan,
Te zien wat de leegte je echt te vertellen heeft?
Op zoek te gaan, door te vragen?

En je tegelijkertijd openstellen voor die **Stem** van boven,
Een engel op je pad die ons verder helpt:
Of een ander mens, een tegenstem.

Durf je het aan om te **luisteren** wat die ander jou te zeggen heeft.
Wat in de stilte van je hart weerklinkt?
Als je de rust, de leegte, de stilte opzoekt?

De leegte van het graf is **cruciaal** in dit verhaal.
Jezus is hier niet meer.

De leegte van het graf,
De leegte van het kruis.
Betekent ook nieuwe **ruimte**:

Wind, de geest die erdoorheen kan waaien,
Licht wat binnen kan schijnen.

Breekt ons open, schenkt ons nieuw perspectief:

Dat de dood geen macht meer heeft over ons.
Dat God de wereld verlost, ons bevrijdt. Op doet staan, troost, hoop geeft:
een nieuw perspectief.

Zien met andere ogen:
Oog hebben **voor het wonder**.

In de tekst van Marcus zien we die twee soorten **zien** achter elkaar:
Eerst is er het beperkte zien. Kortzichtig.
Pas als Jezus Maria **bij haar naam** aanspreekt;

Dan… **Bam**! Is er herkenning
Als een lichtflits bij heldere hemel!
Raboeni!
De opgestane Heer!

Dat maakt alles anders!

Zet het in een **nieuw licht**.

De steen is van ons hart.

Het licht kan binnen stromen.

Verandert ons zien, in **'gegrepen, geraakt' door de Allerhoogste**.

Geraakt worden, niet met je verstand, maar met je hart, je ziel.

Je wordt wakker in **dezelfde wereld**- maar toch heel anders.

Een soortgelijke **openbaring** kwam ik deze week tegen in het boek 'De trooster, van Esther Gerritsen, dat zich afspeelt in de Paasweek: Het gaat over de vriendschap tussen een koster van een klooster en een ongelovige bezoeker:

Op een nacht **zitten ze buiten**, en voor de koster kijkt met nieuwe ogen:

Ik was in geen jaren meer buiten geweest in de nacht
en ik schudde mijn hoofd in **verbijstering** en ontzag

voor de pracht van de versierde hemel,
die hier elke nacht zichtbaar is. **Elke nacht**, zo dichtbij!

In mijn rug de vertrouwde kapelmuur, hoog, groot
en tegelijkertijd **niets** tegenover de sterrenhemel,
slechts de rugleuning van mijn menselijke stoel.

Hier **buiten** is Gods huis, niet achter die muur.

Het brengt hem terug naar hoe **dichtbij** God hij was als kleine jongen:

Het was een **golf van vreugde** die na 50 jaar in een snelle beweging terugkwam.

Ook gisteren had ik God aanbeden en Hem liefgehad, maar nu zag ik Hem pas goed.
Ik voelde dat ik Hem **terug** had gevonden.

Als hij de volgende morgen in de kapel is bij de zondagsmis, voelt hij nog steeds dezelfde **geluksstemming**: Het is een feestdag!

Maar alles kwam anders op hem over: de mensen, de ruimte.

"Mijn blik viel op de Gekruisigde,
maar die dag was de Heer **niet** in zijn lichaam,
maar **om het lichaam heen**.

Jezus aan het kruis is niet het symbool van Pasen.

De leegte van het graf, het lege kruis- is veel passender:
Het symboliseert: **Hier** houdt het niet op, het gaat door!

Zoals de **graankorrel** die in de aarde is gezaaid, en sterft:
Je ziet de graankorrel niet en toch?!

Je moet **vertrouwen** hebben dat het opkomt, dat het als nieuw herboren boven komt.

De **leegte** maakt dat je vragen stelt, hulp zoekt, op weg gaat-

zoals Maria
Waar is hij?
En dan op weg gaat, je openstelt, nieuwsgierig:

Want als hij hier niet is, kan hij overal zijn.
kan hij **overal vandaan** je tegemoet komen.

in die leegte van het graf is ruimte
en die ruimte **vervult** je binnenste, je ziel
die vervult de hele wereld
in die ruimte is Hij.

En zo is Hij hier in ons midden.
Door zijn menswording en opstanding- door het kruis is Hij voor altijd verbonden met ons.
(vertikaal-horizontaal)
Hemel- en aarde verbonden- voor altijd, door Christus lijden en opstanding.

Wat eerst **niet** te zien was, wordt nu zichtbaar.

Nu kijken we nog in een **wazige spiegel**, maar straks staan we oog in oog. Nu is mijn kennen nog **beperkt**, maar straks zal ik **volledig** kennen, zoals ik zelf gekend ben.
Ons resten geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de grootste daarvan is de liefde.

Pasen en de opstanding is het **grootste liefdesoffer** dat God ons kon geven.

En wij?
Wat doen wij?

We worden bij onze naam geroepen!
Zien met nieuwe ogen. Verwonderd gaan we op weg.

Een nieuwe dag breekt aan.
Niets is meer hoe het was.

De Heer is waarlijk opgestaan!
Een ommekeer:
Christus in ons midden.

In jou, in mij, in ons

Amen